

truffet ved vores folkeafstemninger. Man kan udtrykke det således, at kommissærposten ligesom de fire undtagelser og veto retten tilhører befolkningen og udgør en del af den kontrakt som ved folkeafstemningen den 28. maj 1998 blev indgået mellem Folketinget og befolkningen, en kontrakt som selvsagt ikke kan ændres uden befolkningens godkendelse.

I Justitsministeriets redegørelse anerkender ministeriet at en nærmere vurdering af om en indførelse af rotationsordningen indebærer suverænitetsoverladelse blandt andet må bero på en bedømmelse af den hidtidige traktat og tiltrædelseslov og disses forudsætninger. Det er derfor særdeles beklageligt, at ministeriets notat slet ikke nævner, at udenrigsministeren både over for Folketinget og befolkningen og i forhandlingerne med de øvrige regeringer faktisk gjorde opretholdelsen af kommissærposten til en forudsætning, således som det fremgår af ovenstående svar. Selve bemærkningerne til tiltrædelsesloven fra 1998 må tolkes i samme retning. Her står at kommissionen vil bestå af en person fra hvert medlemsland på tidspunktet for ikrafttrædelse af den første udvidelse af Unionen og at dette i praksis indebærer at de store lande skal afgive hver en kommissær. Men der end ikke antydes, at den danske kommissærpost på et senere tidspunkt skulle kunne afgives. Sammenholdt med udenrigsministerens ovennævnte svar kan der ikke herske gnist af tvivl om at befolkningen fik det signal, at vi beholder kommissærposten.

Ved overdragelse af lovgivende magt til EU afgives ikke alene beføjelsen til at vedtage love, men også retten til at fremsætte dem, den såkaldte initiativret. I EU har kommissionen monopol på at kunne fremsætte lovforslag, medlemslandene og EU-parlamentet kan ikke. Derfor er retten til at udpege en kommissær et medlemslands eneste andel i initiativretten. En fjernelse af denne ret vil altså grundlæggende ændre EU's karakter, idet initiativretten så vil blive forvaltet af et organ, der ikke afspejler samtlige medlemslande. Problemet kunne løses ved at give medlemslandene ret til at fremsætte lovforslag i EU's ministerråd, men mig bekendt har regeringen ikke arbejdet for en sådan ordning.

EF-retseksperten lic.jur. Peter Vesterdorf fra Håndværksrådet udtaler i Information den 6. januar 2001 at en rotationsordning udgør et alvorligt brud på et af de bærende principper for EU-

samarbejdet, nemlig princippet om at alle medlemslande skal være til stede under forhandlinger og skal alle have mulighed for at blive hørt. Han siger til avisen, at Nicetraktaten på den baggrund bør udløse en §20-procedure ifølge grundloven. I Berlingske Tidende den 22. november 2000 udtalte han, at hvis vi mister vor kommissær er der tale om en fundamental ændring af EU's karakter og ændrede forudsætninger for den danske tilslutning til EF. Professor i statsret ved Københavns Universitet Henning Koch udtalte ved samme lejlighed, at hvis vi går over til en situation, hvor de små nationer kan trynes af de store, så er der tale om en væsentlig ændring af magtstrukturen i føderal retning. Det er netop hvad der efter min mening sker med Nicetraktaten, fordi indførelsen af en rotationsordning sammenholdt med fjernelsen af Luxembourg-forligets vetoet og gennemførelsen af ændrede afstemningsregler i ministerrådet, der klart favoriserer de store lande på de små landes bekostning, helt entydigt peger i føderal retning. Der må således gennemføres en undersøgelse og bedømmelse af den samlede ændring af magtfordelingen i EU, som disse forskellige bestemmelser i Nicetraktaten medfører.

Sammenlagt er der efter min opfattelse tale om at Nicetraktaten bryder med en af de afgørende forudsætninger for Amsterdamtraktaten og at indførelsen af en rotationsordning ændrer karakteren af EU i et sådant omfang at en gennemførelse heraf vil kræve anvendelse af proceduren i grundlovens §20.

Ad 3.

EU's udvidede beføjelser i WTO

Nicetraktaten indebærer, at nogle emneområder i handelspolitikken (vedrørende handel med tjenesteydelser og handelsrelaterede aspekter af intellektuel ejendomsret) bliver overført til EU's enekompetence. Det betyder, at EU (Kommissionen og Rådet) får enekompetence til at forhandle og indgå internationale aftaler på medlemsstaternes vegne indenfor disse emneområder, hvor der tidligere kun var tale om »potentiell kompetence«. Den potentielle kompetence gav de enkelte lande mulighed for at afvise overførsel af kompetence til EU, og i stedet føre selvstændige forhandlinger på områderne tjenesteydelser og intellektuel ejendomsret. Den potentielle kompetence betød desuden, at muligheden